

En familie på 4, far, mor og 2 udviklingshæmmede sønner.

Jeg er mor til 2 udviklingshæmmede sønner på henholdsvis 57 og 54 år, de er født hjerneskadet (ikke downsyndrom), de er svagtseende og har epilepsi.

Tro nu ikke at verden går under af den grund, nej med et positiv sind og en humoristisk tilgang til tingene, får man mange oplevelser andre ikke får. Vi har altid været åbne omkring vores sønner, hvilket har gjort, at dem vi færdes omkring har lært, hvad det er at være udviklingshæmmede, og dermed har de fået et helt andet syn på det handicap.

De har begge et pænt sprog, men ved ikke altid hvad ordene betyder, de vurderer meget på tonefaldet, fysisk har de ingen mangler. De kan kun læse og skrive som børnehavebørn, og det er endda svært for dem, derfor har vi brugt vores krudt på at lære dem at spise pænt, være høflige, være "lækker" og velsoigneret, hvis man mestre de færdigheder, er folk man møder meget mere imødekommende, og dermed er man nået langt.

Vi er bosat i Hørning og har boet der siden 1967. I 1981 var vi 2 hold forældre, der sammen med kommunen dannede en arbejdsgruppe, der skulle forsøge at få bygget et bofællesskab i Hørning, så de udviklingshæmmede fra Hørning kunne blive i det miljø hvor de var kendt og samtidig være tæt på familien. Det lykkedes, og i efteråret 1986 kunne de unge få nøglen til deres nye hjem BOFÆLLESSKABET TOFTEGÅRDSVEJ, der på det tidspunkt bestod af 1 fælleshus og 4 boliger (små huse på 65m²) siden er 2 boliger kommet til, på nuværende tidspunkt boer der 7 personer.

Vores ældste søn flyttede ind i 1986 (23år), da det blev indviet, den yngste i 2004 (39år), da man ikke kunne finde plads før. Jeg kan derfor anbefale, hvis man har udviklingshæmmede unge der boer hjemme, at undersøge hvilke bomuligheder der er, og i god tid begynde modningsprocessen med at flytte hjemmefra. Det er en proces der kan tage lang tid både for forældre og de unge udviklingshæmmede.

Bofællesskabet er et rart og hyggeligt sted at bo, det ligger frit og alligevel tæt på butikker og offentlig transport (hvis man selv kan det). Her i Hørning er beboerne kendt af de fleste, de er nærmest blevet en hel institution, uden dem ville byen være fattigere.

Den ældste søn arbejder i pavillion 4 på Sølund, den yngste er på Hertha i vævestuen og i køkkenet, det er noget af det bedste der er sket i hans liv, det er virkelig et sted hvor mennesket er i højsæde. De bliver begge hentet og bragt hver dag, da de ikke selv kan færdes i trafikken.

De har begge en ugentlig hjemmedag, hvor de skal gøre forskellige huslige ting vask, indkøb m.m. Vi føler, at de begge har et godt liv, de er meget glade og imødekommende, og føler at de er som alle andre, og det er jo en god ting.

Deres store interesser er musik, Ipad, sytøj og familiehygge.

Nu til sidst lidt humor.

Vi er forældre, der har en alder, hvor mange i vores omgangskreds falder bort, derfor får vi stillet mange spørgsmål og får mange pudsige svar.

Bl.a. hvad sker der når man dør? jeg fortæller at nogen bliver brændt og kommer i en lille krukke, til dem graver man et lille hul og laver en lille fin have, andre kommer i en kiste, til dem graver man et stort hul og laver en stor have. Efter nogen tavshed spørger den ene søn, hvad skal du når du dør, jeg skal brændes svarer jeg, hvorfor skal du det? den anden ser på sin bror, som om det er logik for perlehøns og svarer, det ka' du da nok forstå, det er da fordi hun ikke ska' bli' kold når hun dør.

HVOR SVÆRT KAN DET VÆRE?